

متن کامل بیانات مقام معظم رهبری و فرمانده کل قوادر دیدار جمعی از پرسنل نیروی هوایی - 19 بهمن / 1377

بسم الله الرحمن الرحيم

اولاً به همه شما عزیزان که در یکی از حساسترین و مهمترین بخشهای ارتش جمهوری اسلامی ایران و مجموع نظامات کشور مشغول خدمتید، خوشامد می گویم و این ایام، بخصوص روز نوزدهم بهمن را به شما و یکایک پرسنل نیروی هوایی جمهوری اسلامی ایران تبریک عرض می کنم. همچنین برای شهدای شما عزیزان امتحان داده و درخشش یافته در آسمان تاریخمان طلب رحمت و مغفرت می کنم و بر آنها درود می فرستم.

شما حق دارید امروز را گرمی بدارید؛ زیرا حادثه ای که در روز نوزدهم بهمن سال 1357 اتفاق افتاد، نه فقط افتخاری برای نیروی هوایی و ارتش بود، بلکه ملت ایران و انقلاب و امام را سرافراز کرد. شاید امروز بعضی از جوانان ما اهمیت این حرکت را در آن فضای بسیار حساس و لحظه مهم نتوانند به خوبی ارزیابی کنند و شاید حتی بعضی از کسانی هم که حادثه را دیده اند، اهمیت آن را آنچنان که هست، مورد تأمل قرار نداده باشند؛ اما حادثه بسیار مهم بود و مثل همه حوادث مهم، اولاً به اراده و عزم پولادین و ایمان عمیق جمعی از مردم - که همان پرسنل نیروی هوایی بودند - متکی بود؛ ثانیاً آثار و نشانه های خود را در طول تاریخ انقلاب هم بر جای گذاشت.

شما ملاحظه کنید، هشت سال جنگ برای یک کشور، رویدادی فراموش شدنی و کوچک نیست. در طول این هشت سال، هیچ زبان انتقادگر و ذهن وسوسه گری نتوانست نیروی هوایی را مورد اعتراض قرار دهد و به کار آن انتقاد و اعتراضی کند. چرا؟ چون نیروی هوایی در طول این دوران دشوار و پُرحماسه و در عین حال خونبار، در جلوترین میدانها حاضر بود. در طول جنگ، نیروی هوایی یکی از بهترین امتحانها را داد. این پدیده بزرگ، نمی تواند از آن اقدام روز نوزدهم بهمن جدا باشد. این همان روحیه است؛ یک جا آن طور خودش را نشان می دهد؛ یک جا در طول جنگ این طور ظهور و بروز می کند؛ یک بار و یک جا هم در دوران سازندگی پس از جنگ و خودسازی و بازگشت به خود، باید طور دیگری خود را نشان دهد، که می دهد.

هیچ کس متنی بر سر ارتش جمهوری اسلامی ایران ندارد. هیچ کس دست ارتش را به سوی انقلاب و اسلام و نور هدایت نگرفته است و نکشیده است. همه ما متت پذیر انقلاب و اسلامیم. اسلام به گردن همه ما حق دارد. انقلاب به گردن همه ما حق دارد که ما را از دوران تلخ اسارت و وابستگی و بی حالی و عدم امکان بروز استعدادها و قبول سلطه بیگانگان خارج نمود و به دورانی وارد کرد که اگر دشواری و سختی ای هم داشته باشد، در راه ایجاد یک دنیای بهتر و برای ایستادن روی پای خود است. ارتش از جمله اجزایی از این ملت بود که با شوق خود، با پای خود، به میل خود، با ابتکار خود، با قبول خطر، به سمت انقلاب آمد، انقلاب را در آغوش گرفت و در انقلاب حل شد و مظهر آن، روز نوزدهم بهمن 1357 بود.

عزیزان من! داشتن وسایل مدرن و پیشرفته ای که به وسیله دیگران به یک کشور و به یک ارتش داده می شود و در مقابل، منابع آن کشور و آن ملت غارت می شود و بر کسانی که صاحبان آن منابعند، تسلط می یابند، ارزشی ندارد. ارزش یک ارتش و یک نیروی هوایی به این نیست که مدرنترین هواپیماها را، دیگرانی که ساخته اند، دیگرانی که آن را می شناسند، دیگرانی که آن را تعمیر می کنند و دیگرانی که خود را مالک آن می دانند، با بهای گزافی، به یک ارتش، یا به یک نیروی هوایی بدهند و در برابر آن، خود را آقا بالاسر و همه کاره و صاحب اختیار و کلیددار آن ارتش و آن نیروی هوایی بدانند. این هیچ اعتباری برای یک ارتش و یک نیروی هوایی محسوب نمی شود. اعتبار یک ارتش، به استقلال آن است؛ به متصل بودن به منافع ملت است؛ به ایستادن روی پای خود است؛ به داشتن قدرت اقدام در مقابل دشمن است؛ به سرافرازی و غرور و مناعت در مقابل بیگانگان است.

ارتشی که در رأس آن کسانی قرار گیرند که مجبور باشند در مقابل بیگانه تعظیم کنند، ارتش غیور و با مناعت و بلندپروازی نیست. امروز خیلی از کشورها هستند که از لحاظ ارزیابی و تقویم موقعیت ارتششان، در آخرین ردیفهای فهرست ارتشهای دنیا قرار می گیرند؛ اما انبارهایشان هم پر از وسایل مدرن فراوانی است! پولهای ملتشان را گرفتند

و به اینها دادند، چهار نفر هم ارباب بالای سرشان گذاشتند؛ این مایه افتخار نیست و هیچ ارزشی ندارد. مایه افتخار را شما دارید؛ شما که روی پای خودتان ایستادید؛ شما که بیگانه ای را بر خود و در خود نمی پذیرید؛ شما که سعی می کنید با موجودی خودتان، بهترین خدمات را انجام دهید. هر کدام از شما اگر این روحیه اقتدار و مناعت و اتکاء به نفس و عزّت در وجودتان بیشتر باشد، ارزشتان بالاتر و فایده تان برای ملت بیشتر است.

شاید من این خاطره را يك بار دیگر برای شما نقل کرده باشم که در روزهای اوّل جنگ، يك نفر نظامی پیش من آمد و فهرستی آورد که انواع و اقسام هواپیماهای ما - جنگی و ترابری - در آن فهرست ذکر شده بود و مشخص گردیده بود که چند روز دیگر همه فروندهای این نوع هواپیماها زمینگیر خواهد شد؛ مثلاً این نوع هواپیما در روز هشتم، این نوع هواپیما در روز دهم، این نوع هواپیما در روز پانزدهم! این فهرست را به من داده بود که خدمت امام ببرم، تا ایشان بدانند که موجودی ما چیست. من به آن فهرست که نگاه کردم، دیدم دیرترین زمانی که هواپیمایی از انواع هواپیماهای ما زمینگیر خواهد شد، در حدود بیست و چند روز است؛ یعنی ما بیست و چند روز دیگر هیچ

هواپیمایی نداریم که بتواند از روی زمین بلند شود! من وظیفه ام بود که این فهرست را ببرم و به امام نشان دهم. ایشان به آن کاغذ نگاه کردند و گفتند: اعتنا نکنید؛ ما می توانیم! برگشتم و به دوستانی که بودند گفتم: امام می گویند می توانید. آن هواپیماها، به همّت شما و با توانستن شما هنوز پرواز می کنند؛ هنوز از بسیاری از تجهیزات پرنده این منطقه پیشترند؛ هنوز در مصاف با بسیاری از کسانی که وسایل مدرن دارند، برتر و فایق ترند. از آن روز، نزدیک بیست سال می گذرد. این است معجزه همّت انسان! این است معجزه ی ایمان! آنها را ساختند، آنها را تعمیر کردند، با آنها کار کردند؛ البته مبالغ نسبتاً قابل توجّهی هم در اواخر به آنها اضافه شد. آنچه مهمّ است، روحیه و ایمان است؛ قدردانی چیزی است که این انقلاب و این حرکت عظیم به ما داده است؛ یعنی خودباوری، یعنی استقلال، یعنی عزّت، یعنی قطع رابطه آقا بالاسری کسانی که مدّعی آقا بالاسری بر همه دنیایند.

ابتدا قدرتمندان سعی می کنند فشار بیاورند، تا ملتی که با زحمت و با دادن شهدای زیاد و مقاومت حیرت آور، استقلال را به دست آورده است، پشیمان شود. سختی هست، فشار هست؛ اما با همین نیروی ایمان، این سنگلاخها را خواهیم گذراند. شما عزیزان به فضل پروردگار خواهید توانست؛ این ملت بزرگ و شجاع خواهد توانست به قله های آرزوهای بزرگ برسد و علی رغم میل دشمن، آنچه را که دشمن نمی خواهد ملت ایران به آن دست پیدا کند، به آن دست پیدا کند. سفارش من به شما این است که این روحیه را در خودتان حفظ کنید؛ روحیه عزّت، روحیه استقلال، روحیه تکیه به تواناییهای خود، روحیه استغناء؛ استغناء از همه کسانی که می خواهند در مقابل آنچه از مادیّات می دهند، بخش عظیمی از معنویات و عزّت و ایمان و استقلال و شخصیت و هویت انسانی را از ما بگیرند. عزّت و استغناء در مقابل اینها، بزرگترین سرمایه است. این را باید حفظ کنیم و ملت ایران حفظ کرده است و ارتش عزیز ما حفظ کرده است. شما در نیروی هوایی، یکی از بهترین مظاهر حفظ این نیرو و این حالت و این روحیه بودید و هستید و باید باشید. سختیهایی هم وجود دارد که باید تحمل کرد تا عبور کنید. این لحظه های تعیین کننده، در سرنوشت این ملت و این کشور و این تاریخ بسیار اثر دارد. البته کمک و تفضّل و رحمت الهی شامل حال شما بوده و هست. آنها فکر نمی کردند ملتی که ارتشش تنهای تنهاست و نیروهای مسلّح و رزمندگان - اعم از ارتش و سپاه و بسیج و بقیه کسانی که در میدان نبرد و رزم دلاورانه این دوران حضور داشتند - جز به قدرت خودشان و توکل به خدا، به هیچ نیرویی اتکاء ندارند، بتواند بر دشمنش که از همه جا کمک می گرفت، پیروز شود. آنها فکر نمی کردند؛ ولی این به برکت ایمان انجام شد. این در تاریخ ملت ما خواهد ماند؛ این را قدر بدانید. خدای متعال این تفضّل را به همه ما فرمود. اگر این ایمان و این روحیه و این توکل را حفظ کنیم، رحمت الهی هم برای ما ادامه خواهد داشت.

امیدواریم خداوند متعال روز به روز شما را موفقند بدارد تا بتوانید ان شاءالله این نیروی با افتخار و سرافراز را به بهترین وجهی که می تواند وجود داشته باشد و سرمشق دیگران باشد، به پیش ببرید و آن را به تعالی و تکامل هرچه بیشتر برسانید.

والسلام علیکم و رحمة الله و برکاته